

ASIYE NASIL KURTULUR?

Aydınlık Gazetesi, 3 Şubat 2014

Yıldırım Koç

“Asiye Nasıl Kurtulur?” Vasıf Öngören’in ünlü oyunuydu. 1976 ve 1986 yıllarında filmi de çekilmişti. Peki, “sendikalar nasıl kurtulur?” sorusuna nasıl yanıt vermek gerek? 29 Ocak 2014 günü yayımlanan istatistiklere göre toplam sendika üyesi sayısı 1.096.540. Ancak çeşitli sapmalar dikkate alındığında, sendikalı işçi sayısının 800 bin civarında olduğu söylenebilir. Sendikalar nasıl kurtulur? Sendikalar nasıl güç ve itibar kazanır?

Sendikacıların İtibarı Yükseltilmeli

Geçenlerde bir sendikanın genel başkanıyla sohbet ediyorduk. Genel başkan seçildikten sonra bir arkadaşının söylediklerini üzülerek aktardı. Arkadaşı, “hadi, iyisin iyisin; artık malı götürürsün!” demiş.

Herhalde sendikaların güç ve itibar kazanmasının ilk adımı, sendikaları “malın götürüldüğü” yerler olmaktan çıkarmaktan geçiyor.

Günümüzde kimse aptal değil. İşçi, sendikaya üye olup olmamaya karar verirken, sendikacının yaşantısına bakıyor. Güzel bir sözümüz vardır. Çok laf yalansız, çok mal haramsız olmaz, deriz. Eğer sendikacı çok konuşuyorsa ve çok malı-mülkü varsa, lüks hayata düşkünse, sendikanın olanaklarını çarçur ediyor ve hatta çalıyor, o sendikaya niçin güvensin ki.

Geçenlerde biri, birileri için, “çalıyorsa benim malımı çalıyor, sana ne” demişti.

Sendikalarda işler iyi gittiğinde bu lafı eden olur; ancak sıkıntı artmaya başladığında bunu söyleyenler etrafta gözükmeyen; hesap sorma dönemi başlar.

Sendikaların başında namuslu, istihbarat örgütlerinin ve patronların kullanabileceği açığı ve zaafı bulunmayan, işçiye hizmeti ilke edinmiş sendikacıların bulunmasının ardından, sendikaların güç ve itibar kazanmasının ikinci adımı, sendika-içi demokrasinin geliştirilmesinden geçiyor. Sendika-içi demokrasiyi ise sendikal eğitim tamamlar.

Sendika-içi Demokrasi, Eğitim, Örgütlenme

Sendika-içi demokrasi ve sendikal eğitim, tabanın gücünün örgütlenmesini ve seferber edilmesini sağlar. Tabanını bilgilendirmeyen, bilinçlendirmeyen, örgütlemeyen bir sendikanın gücü ne kadar olabilir ki!

Peki, sendikal eğitim için olanaklar yeterli mi?

Yetmez olur mu hiç! Etrafınızdaki sendikacılara bakın. Birçoğunun altında son model araçlar var. Bazı sendikalarda şube başkanlarının araçları bile son model. Bu araçlara harcanan paranın çok küçük bir bölümüyle tüm üyeleri eğitmek olanaklıdır.

Sendikaların güç ve itibar kazanmasının diğer koşulu, örgütlenme çalışmaları için kaynak ayırmak, örgütlenme sürecinde işten çıkarılan işçilere destek olmaktır. Ortaya yine kaynak sorunu atılabilir. Bazı sendikacıların yurtdışında yaptığı başkanlar kurulu toplantılarını hatırlayın. Böyle bir toplantı için harcanan para, binlerce üyenin örgütlenmesi için kullanılabilir. Hele artık internet üzerinden üyeliğin gündeme gelmesiyle noter masraflarının ortadan kalkması da örgütlenmenin maliyetini iyice düşürdü.

Sendikalar mevcut haklarını kullanmaktan çekiniyor, kaçınıyor. Günümüzde ILO Sözleşmeleri doğrudan uygulanırlık kazanmıştır. ILO Sözleşmeleriyle çelişen iç mevzuat yasakları veya kısıtlamaları, Anayasanın 90. maddesinin emredici düzenlemesi nedeniyle, “YOK” hükmündedir. Sendikacıların, bu haklarını bilmedikleri düşünülemez. Bu geniş hakları kullanmamalarının nedeni, ürkeklikleri. Sendikal örgütlenmenin önünde mevzuat engeli değil, cesaretsizlik engeli bulunmaktadır.

Sendikal mücadele, diğer demokratik kitle örgütlerinden ve genel olarak halktan sağlanan destekle başarıya ulaşır. Toplumda itibarı olmayan sendikacının böyle bir desteği sağlaması olanaklı değildir.

“Sendikalar nasıl kurtulur?” sorusuna yanıt aramak için kitaplar okumaya gerek yok. Sıradan bir işçiye sorun, size vereceği yanıt en doğru çözümleri gösterir.